

Altıncı Medar'da rahmet-i ilahiye nazara verilerek haşir ve saadet-i ebediye anlatılmakta ve özellikle rahmetin cilvelerinden olan aşk, şefkat ve akıl nimetleriyle saadet-i ebediye ispat edilmektedir. Bu medarı özetler misiniz?

Cenâb-ı Hak, rahmetiyle bütün varlık âlemini yokluk karanlıklarından kurtarmıştır. İlahi rahmetin bu en geniş tecellisi içerisinde, ayrı bir rahmet daha tecelli etmiş ve bu cansız âlemden canlılar âlemini süzüp yaratmıştır. Canlılar âlemi içinde de insana daha hususi bir ikramda bulunmuş ve ona akıl ihsan etmiştir. Bu akıl ile insan, âlemlerin rahmet ile terbiyesinden, kendi organlarının ve hücrelerinin terbiyesine kadar bütün rahmet tecellilerini okumuş, **hayret etmiş, tesbih ve hamd ile mukabelede bulunmuştur.**

Bir hayvanın kâinatı ve onda sergilenen ilahi ihsan ve ikramları tanınması yok denecek kadar cüz'î iken, insana külli bir şuur, umumi bir tasavvur ve tefekkür ihsan edilmiştir. İnsanın yaratılışına, Üstadımızın ifadesiyle, **“cemale karşı muhabbet, kemale meftuniyet ve ihsana perestiş”** istidadını koymakla, onu kendine külli bir muhatap kılmıştır. Ona insan olduğunu, kul olduğunu, sonsuz aciz ve zayıf olduğunu, Allah'ın ihsanıyla arza halife kılındığını ve her şeyin onun hizmetine verildiğini bildirmiştir. Böylece onun kalbinde sonsuz kemal ve cemaline karşı sonsuz bir muhabbet ve aşk yerleştirmiştir.

Elbette, bir yaprağı bile hikmetsiz yaratmayan Allah, ahsen-i takvimde yaratmakla bu kadar ehemmiyet verdiği, bu kadar mükemmel terbiye ettiği en mükemmel mahlukunu yokluk karanlıklarına atmayacaktır.

İdama götürülen bir insanla, kesime götürülen bir hayvanı düşünelim. Birincisi akıl nimeti sayesinde ölüme götürüldüğünü bildiği için, bu nimet onun için bir nîkmet olacaktır. **İkincisi** ise akıldan mahrum olduğu için kesilinceye kadar hiçbir şey bilmeyecek, hiçbir endişeye kapılmayacaktır.

“Hatta kesilmek için yatırılan bir hayvan, bir şey hissetmez. Yalnız bıçak kestiği vakit hissetmek ister; fakat, o his dahi gider, o elemde de kurtulur.”(1)

Bu kadar canlı türü içerisinde sadece insanın ölümü bilmesi gösteriyor ki, **“Bu insan ebed için hakedilmiş ve ebede gidecektir.”(2)**

İnsana, kendisini o ebedî âleme hazırlaması için öleceği bildirilmiştir. Aksi halde, ölümü bilmek insan için bir azap olur ve hayvanlar insanlardan daha bahtiyar olurlardı.

Dipnotlar:

- 1) [řualar, On Birinci řua, Üçüncü Mesele.](#)
- 2) [Sözler, Onuncu Söz, On Birinci Hakikat.](#)